

Music č. 10/2005

Rozhovor s Kärtsym Hatakkou

Text: Josef Vlček

FINSKÁ INVAZE

My vlastně nejsme heavy metal,“ říká populární basista Kärtsy. „Jsme rocková kapela, ovlivněná metalem.“ Waltari mají za sebou osmnáct let existence a vedle Stratovarius jsou nejváženější finskou kapelou své generace. „K metalu jsem se dostal až v pubertě a ne všechno se mi líbilo. Já jsem vyrostl na Beatles a Rolling Stones. A potom na tom, co se dělo v sedmdesátých letech.“

Myslíte art rock?

Taky. Já jsem například napsal dvě skladby pro symfonický orchestr, takový mix mezi klasikou a death metalem. Vyšly sice na deskách, ale ta německá gramofirma se jejich propagaci nijak nevěnovala, takže jsou málo známé.

Baví vás složité projekty, které jsou víc umění než zábava?

Ano. Ale zrovna tak se mi líbí Green Day. Podstata toho, co Waltari dělají, pochází z ulice, ne z Domu umělců. Jen čas od času zkusíme dělat věci jinak. Tak by to měla dělat každá kapela, která je dlouho pohromadě. Jinak zešílí.

Vy jste krizi před několika roky málem vyřešili rozpadem, ne?

Ano, víc než dva roky jsme nehráli...pak jsme prošli několika změnami v obsazení...Povím vám, že se to velmi výrazně projevilo na předchozí desce Rare Species. Najednou jsme byli rádi, že ten stroj zase jede a to se projevilo na přímočarosti a energii desky. A to bylo dobře. Tentokrát jsme na to šli jinak. Víc jsme si hráli s detaily. Album Blood Sample je rafinovanější a tvrdší. Možná to souvisí i s tím, že jsem znovu začal poslouchat metal. Před takovými pěti roky bych si ho nepustil. Ale kapely jako Korn, Soulfly nebo Linkin Park mi vstříkly v poslední době do žil novou krev. Zase se něco děje.

Myslíte, že mladší publikum, které fandí novým metalovým kapelám, přijme i veterány jako jsou Waltari?

Z hlediska koncertů nemám obavu. A z hlediska desky? To jde mimo nás. To je otázka marketingu a těch, kdo alba vydávají.

Máte ale velkou konkurenci v dalších finských kapelách. Proč jsou finské kapely v poslední době tak úspěšné?

Finsko mělo vždycky dobré kapely, jen se o málokteré z nich Evropa dozvěděla. Snad jen kdysi Hanoi Rocks překročili hranice země. Já myslím, že to je díky Evropské unii, která otevřela i nějaké duchovní a myšlenkové hranice mezi zeměmi. Mám pocit, že kontinentální státy jsou najednou nějak blízko a líp si rozumějí. Ale je to taky proto, že finský rock je svérázný.